

JANA JAŠOVÁ

DRŽITELKA CENY MAGNESIA LITERA

DRAVÉ ZVĚŘI

NA POSPAŠ

motto

Dravé zvěři napospas

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Jana Jašová

Dravé zvěři napospas – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DRAVÉ
ZVĚŘI
NA POSPAŠ

JANA JAŠOVÁ

DRAVÉ
ZVĚŘI
NAPOSPAS

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Jana Jašová, 2024

Cover photo © Shutterstock / Janka Szilvi

ISBN tištěné verze 978-80-267-2746-0

ISBN e-knihy 978-80-267-2748-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-2754-5 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2755-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Pomněnkovým dětem

*Tám bříza k boru, k bříze bor
se kloní. Vlna za vlnou
potokem spěchá...*

K. H. MÁCHA: Máj

ADVENT 1997

Výraz stalking byl do kriminalistiky převzat z lovcí používaného výrazu pro pronásledování či stopování zvěře s cílem ji dostihnout a usmrtit.

Heslo STALKING, Wikipedie

Zasloužila si chcípnout.

Ta pohlednice vypadla z otevřené schránky spolu s několika dalšími, téměř totožnými: vánoční koule na smrkové větvičce, plápolající svíčky a dárky s mašličkou, zlatě vyražené nápisy VESELÉ VÁNOCE! Všechno to působilo tak morbidně, jako výsměch jejich zoufalství, jejich bolesti. *Požehnané svátky vánoční přeji všem teta Míla s rodinou*, přes známku razítko s datem pár dní před tím, než se svět přestal točit.

Srdce mu při každém třetím úderu vynechávalo, když klopýtal do přízemí, aby přání i letáky rovnou vyhodil do popelnice před panelákem. V půlce schodiště se musel zastavit a lapal po dechu, a v tu chvíli si jí všiml. Pohlednice, která neměla známku, razítko ani vyplněnou adresu, ale pod předtištěným KRÁSNÉ VÁNOCE A ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK z ní na něj zaútočil ten zvrácený, zlověstný vzkaz.

Zasloužila si chcípnout.

ADVENT 2022

Zlatá neděle, 18. prosince

Stála jsem za vysokým oknem kanceláře nad vchodem do divadla, kterým se za chvíli začnou trousit první nedočkavci na dnešní adventní koncert. Myslela jsem na Káču.

Tak jako každou zlatou neděli. Už pětadvacet let.

„Ty tady vůbec nemáš vánoční atmosku.“ Místnost zalilo ostré světlo stropní zářivky a já sebou trhla tak, až jsem rukou se svařákem narazila na roh registračky. Najednou byly všude střepy, z rukou mi kapala rudá tekutina, horké víno, nebo možná horká krev. V uších mi hlasitě pískalo, nemohla jsem se pohnout, nedokázala jsem promluvit... Slepě jsem zírala na pokladní Mirku, jednu z mála svých podřízených na plný úvazek.

„Ježíši, Zuzo, co je? Pořezala ses?“

Její hlas mě vytrhl z transu. Zavrtěla jsem hlavou, i když jistá jsem si nebyla. Nic mě nebolelo, ale...

„Ne, já... já se jen lekla.“

Položila jsem na stůl porcelánové ouško, to jediné mi zůstalo v ruce, a energická sedmdesátnice si přidřepla se mnou, abychom posbíraly střepy. Cítila jsem Mirčinu fialkovou vůni i její znepokojený pohled.

„Poslední dobou seš nějaká lekavá.“

Pokřčila jsem rameny, narovнала se a z krabice na psacím stole vytáhla hrst papírových kapesníků. Zatímco jsem si otírala z rukou víno, Mirka přinesla z kamrlíku na chodbě mop

a několika tahy setřela tekutinu z podlahy. V místnosti se rozvinula mámivá vůně hřebíčku.

„Děje se něco? Zuzko?“

Neodpověděla jsem. Mirka to rychle zamluvila, spustila o tom, že si přišla pro poukázky do divadelní kavárny, které jsme dávali jako bonus za nákup vstupenek u okýnka pokladny. „Ale dneska na kasu stejně nikdo nepřijde.“ Adventní koncert byl vyprodaný dlouho dopředu, *Bílé Vánoce podle Karla Gotta* nepochopitelně táhly – a v hodnoceních na internetu se pak stoprocentně dočteme, jaký to byl podvod na diváky, když nevystupoval sám (zesnulý) Mistr. Mirka si vzala ze sejfu štos poukázek a zamířila k mému psacímu stolu, kde na rozbité tiskárně trůnil talíř s adventním věncem.

„Nezapálený nosí smůlu,“ poučila mě nesouhlasně a natáhla se pro zapalovač s dlouhou hubičkou, který mi s věncem koupila před začátkem adventu uklízečka. Ozvalo se tiché cvaknutí a já se od plamínku odvrátila zase k oknu, pod nímž se před vchodem do divadla odehrávala zápleтка hodná našeho jeviště.

„Musíš je zapalovat proti směru hodinových ručiček,“ radil mi za zády Mirčin příjemný alt bývalé zpěvačky. „První je svíce proroků, to je symbol naděje. Druhá betlémská, láska...“

Miluju tě, ty kurvo.

„Třetí pastýřská, to je radost. A dneska máme zlatou neděli, to je ta nejmenší svíčka, andělská. Svíčka pokoje.“

Aroma koření a rozlitého vína přebila příjemná vůně hořícího vosku, ale já se nedokázala otočit. Místo toho jsem dál koukala na dvě nehybné postavy ve vlněných pelerínách s emblémem Divadla u kašny, jak stojí na obou stranách vstupních dveří jako kamenní lvi střežící bránu.

Nebo spíš lvice.

„Co tam pořád vizitýruješ?“ zeptala se Mirka a přešla ke mně. Trochu jsem uhnula, aby viděla to, co já.

„No teda. Tys je napsala ke vchodu spolu?“

„Jo, ale v listopadu, když se rozdělovaly prosincový služby. To ještě byly nerozlučný.“

Tereza a Veronika, dvě brigádnice z personálu hlediště. Na každé představení jsem nasazovala šest studentů, dva uvaděče do sálu, dva do šatny, dva na trhání lístků. Příští směnu rotovali. Tahle dvojka nastoupila do Kašny vloni: kamarádky, spolubydlící, vždycky si braly směny společně. Brigádu jim dohodil Terezin kluk Vojta, náš barista.

Vojta někdy na začátku prosince přestoupil do Veroničiny postele, čímž zvedl oponu dramatu shakespearovských rozměrů. Když jsem chodila do práce přes nádvoří kolem kašny, podle níž se jmenujeme, poslední dobou jsem napůl čekala, že tam jednu z nich uvidím vznášet se pod hladinou s vytřeštěnými očima jako Ofélii.

Chvilí jsme s Mirkou sledovaly, jak se holky dívají urputně každá jinam, ruce v kapsách pelerín, v podpaží programové brožury, které se měly snažit prodávat divákům. Mirka si hlasitě povzdychla. „Jo, láska...“

Miluju tě, ty kurvo.

Nuceně jsem se zasmála a otočila se k plápolajícím fialovým svíčkám. Po třech týdnech s ozdobeným stromkem ve foyer, nonstop koledami v kavárně, třech týdnech představení, kde buď chrastil řetězy Duch minulých Vánoc, nebo Panna Marie zvedala z jesliček hororové plastové miminko Baby Born, už jsem měla Vánoc plné zuby. Ne snad že normálně bych si na ně potrpěla.

„Tak já jdu do kukaně. Musela jsem si zapnout přímotop, je tam jak v morně.“ Mirka na mě mávla štosem poukázek a otevřela dveře do chodby. Dovnitř se protáhl průvan, plamínky svíček se zběsile zamihotaly a ta nejmenší zhasla.

Svíce pokoje. Pokladní zůstala stát na prahu a vyděšeně zírala na adventní věnec.

„Co je?“

„Když ho nezapálíš, je to smůla,“ zopakovala mi zaraženě. „Ale když svíčka zhasne sama, je to –“

„Pech?“ napověděla jsem jí. Nezasmála se, jen si zimomřivě vytáhla rolák vysoko pod bradu.

„Je to zlý znamení, děvečko.“

„Moje děti“ šly po představení utužovat vztahy do Lucerna Music Baru. Všichni kromě Terezy, která mi vztekle hodila na stůl neprodané programy, jako bych za její trápení mohla já, a zmizela bez rozloučení. Když jsem zmrzlými prsty zamykala zadní východ z divadla na nádvoříčko s kašnou, slyšela jsem sborové povykování, ať jdu s nimi.

„Nedělej zagorku, Zuzano! Dneska je retro dýza, osmdesátky,“ přemlouval mě Honza. „Hudba tvýho mládí, ne?“

Moje předchůdkyně na pozici inspektorky hlediště mi kladla na srdce, že se s brigádníky nesmím kamarádíkovat, jinak mi budou kálet na hlavu (vážně řekla *kálet* – bývalá baletka). Jenže peníze v divadle byly tak mizerné, že tam vydrželi jen nadšenci, a narážky na můj kmetský věk osmatřiceti let jsem jim dopřávala jako zaměstnanecký bonus. Praštila jsem Honzu po rameni stočeným magazínem *Moje psychologie*, který někdo zapomněl na pultě šatny a já si ho vzala na cestu na čtení.

„V osmdesátkách jsem se narodila, sprostáku!“

Zastavili jsme se na Jiřáku u vchodu do metra, protože *děti* mířily na jedenáctku na Vinohradskou. Nad náměstím čněla k nebi bez hvězd nasvícená strohá silueta kostela Nejsvětějšího Srdce Páně. Prostranství mezi ním a metrem zaplňovaly zavřené stánky adventních trhů, spojené zářícími vánočními řetězy. Světla tlumila mrznoucí mlha, která se převalovala ve večerním vzduchu. Sem tam nás minula zachumlaná postava spěchající ke schodům do podchodu, jinak bylo náměstí skoro liduprázdné.

„Co budeš dělat o Vánocích, Zuzo?“ zeptala se Veronika, majetnický zavěšená do čahouna Vojty. „Jedeš někam?“

Adventu již nakrátku a blízko, blízoučko Štědrý den. Hlavou mi bleskla vzpomínka na zhaslou svíčku na věnci a sevřela mě podivná tíseň.

Předtucha?

Nebo vzpomínka?

„Ne, domácí klasika, přejídání u televize,“ odpověděla jsem s hranou veselostí.

„No dyť to je nejlepší! Cukroví miluju!“ vyhrkla nadšeně Sylva. „Hlavně vosí úly.“

„Já bramborovej salát. Jím ho vždycky rovnou z mísy lžící, u Popelky.“

„Vaše starosti bych chtěla mít, já mám pozejtří předtermín ze statistiky...“

Vystřídali jsme se v objímání, *šťastný a veselý, užijte si to, ty taky, tak šestadvacátýho...* V pondělí se nehrálo nikdy a úterý a středu si divadlo zarezervovaly korporáty na vánoční večírky. Těm to zajišťovala na klíč agentura, takže tohle bylo až do Štěpána poslední představení. Ještě chvíli jsem zůstala stát nad schody k metru a dívala se, jak se hlučná partička vzdaluje šikmo přes silnici k zastávce tramvaje, vstříc hitům osmdesátých let a daleko zajímavějšímu životu, než je ten můj. Pak jsem si srolovanou *Moji psychologii* přitiskla na prsa a vykročila k podchodu.

Najednou se mi všechny chloupky na krku zježily skálopevnou jistotou, že je někdo těsně za mnou.

Zůstala jsem stát jako přimrazená, neschopná seběhnout po temném schodišti ke světlu ve vestibulu stanice, neschopná se otočit. Z nástupního ostrůvku tramvaje ke mně doléhal Sylvin pronikavý řehot a někde na náměstí štěkal pes, ale ty zvuky vzápětí spolykala noční mlha. Zůstala jsem jen já a ta osoba, jejíž kroky se před chvílí nevysvětlitelně zastavily za mými zády.

Co když je to *on*?

Ten někdo, kdo mě v posledních týdnech bombarduje zprávami v mobilu, v mailu, vytisknutými a hozenými do mé poštovní schránky, do schránky u vchodu do divadla, napsanými prstem do sněhu na čelních sklech všech aut před naším panelákem...

Kdo mi píše komentáře ke každému postu na facebooku, instagramu a ixku, i k těm na oficiálních profilech divadla, a ve všech je víceméně totéž...

Miluju tě, ty kurvo.

Zašátřala jsem po kovovém zábradlí a palčivý chlad v dlaních mě probral. Ve druhé ruce jsem jako zbraň pevně sevřela ruličku časopisu, zhluboka jsem se nadechla a prudce se otočila.

Za mnou stála padesátnice v bílé čepici s mohutnou bambulí. Nejspíš mě ani nevnímala, prsty jí poletovaly nad displejem mobilu. Když dopsala zprávu, bez zájmu mě obešla a pokračovala do metra.

Z práce v divadle jsem se vždycky vracela pozdě. Když se představení protáhlo a jela jsem domů až po půlnoci, mohla jsem si nechat proplatit taxík. Většinou to vycházelo spíš na poslední nebo předposlední metro, autobus z Nových Butovic a pak pět minut svižné chůze stodůleckým sídlištěm Nová Ohrada.

Pro jistotu jsem nosila v kapse na klíčkách pepřový sprej, dělala jsem to, co radili v článcích o sebeobraně – chodila prostředkem ulice, dál od křoví a zaparkovaných aut, sledovala okolí –, ale nikdy jsem se doopravdy nebála. Až teď.

Poslední dva měsíce.

Když jsem na Můstku přestoupila na béčko, vagon byl našlapaný. Visela jsem jednou rukou na madlu a přes hlavy sedících lidí zírala na svůj odraz v temném okně. Rovné kaštanové vlasy zastřižené ve stylu bob těsně pod ušima jsem si ráno vyfoukala, ale stejně teď vypadaly zplihle. Oči jsem měla zarudlé nevyspáním a v jednom kuse jsem mrkala, protože mě tlačily jednodenní čočky. Obličej skoro nenalíčený, jen tónovací krém, řasenka a tužka na obočí. Na sobě dlouhý černý kabát stejně jako tři čtvrtiny spolucestujících a pod ním postava typu hruška s malými ňadry a širšími boky, se kterými nehnulo ani pravidelné běhání Prokopským údolím.

V okně vagonu to sice vidět nebylo, ale ze zrcadla v koupelně jsem věděla, že už se mi kolem rtů i očí nepřehlédnutelně rýsují první vrásky.

Vypadala jsem naprosto tuctově, unavená ženská na prahu středního věku, která nemá moc času, peněz ani motivace o sebe pečovat. Rozhodně ne jako femme fatale.

Tak proč se ten psychopat sakra musel upnout zrovna na mě?!

Když jsem v půl jedenácté vystupovala na stodůleckém sídlišti, nebyla jsem zdaleka sama, jenže hlouček opozdílců se rozpustil už na první křižovatce chodníků mezi paneláky. Mrazivé mrholení tady na kopci vystřídaly naducané sněhové vločky, které po dopadu na zem tály. Mihotaly se v bublinách světel kolem pouličních lamp, studily mě za krkem.

Přidala jsem do kroku a pravičkou v kapse křečovitě sevřela pepřák. Po obou stranách kolem mě čnely osmipatrové paneláky spojené do dlouhých bloků, sem tam s oknem rozzářeným blyštivou vánoční výzdobou. Když jsem prošla kolem přeplněných páchnoucích kontejnerů do vnitrobloku, kde už lampy nesvítily, bílá tma kolem mě zhoustla. V létě to tady touhle dobou žilo, na rozvrzaném kolotoči posedávaly party pubertáků s plechovkami piva, pejskaři volali na svoje miláčky, ale teď se tichem rozléhalo jen čvachtání mých promočených kotníkových bot.

Potlačila jsem nutkání ohlížet se přes rameno a přidala do kroku. Temná hradba paneláků po obou stranách mi připomněla dětství, pískovcové skály v Helvítčině rokli, když jsem se vracela domů ze školy. V zimě to často bylo už za šera, párkrát dokonce za tmy, ale tenkrát jsem se nikdy nebála. Snad proto, že jsem ještě neměla čeho...

Odemkla jsem zadní vchod, světlo v chodbě s bzukotem naskočilo a já vydechla vzduch, o kterém jsem ani netušila, že ho tak dlouho zdržuju v plicích. Z výtahu ve čtvrtém patře už jsem vystupovala s lákavou vidinou zázvorového čaje u postele a vrnící Bridget na peřině. Tady bylo světelné čidlo

nastavené na pohyb, jenže zřejmě na pohyb lidí vyšších než metr pětadesát – pokud jsem nemávala rukou nad hlavou, nikdy nesepnulo. Kabina výtahu se ale zavírala pomalu, a tak jsem v mizejícím světle z jejích útrob stačila dojít ke dveřím s odloupaným lakem a vsunout klíč do zámku.

Posuvné ocelové dveře výtahu zapadly a chodba se ponořila do tmy.

Pootočila jsem hlavou klíče doleva a dveře, které měly být zamčené na dva západy, se přede mnou okamžitě otevřely. Nebo spíš pootevřely, protože za nimi někdo stál.

Pustila jsem klíče a zaječela.

Vím o tom tvým malým překvapení doma, i když říkat tomu doma? Nenech se vysmát, v tom bytě ti patří leda hajzlpapír. Možná. Hnusná paneláková díra, za kterou platíš přes půlku svého mizerného platu. Kdybys nebyla hloupá, mohla by sis žít jako princezna. U mě bys měla všechno. U mě budeš mít všechno. Musím jen počkat, než ti to dojde. Naštěstí pro tebe mi trpělivost nechybí.

Stojím mezi autama zaparkovanými ve dvou řadách, z jedné strany esuvéčko, z druhé pick-up, můj stín splývá s jeho korbou. Sleduju, jak se za balkonovými dveřmi lodžie ve čtvrtém patře vpravo rozsvítí lustr. Žaluzie nejsou zatažené a záclony nemáš, vidím hrany skříní, obraz plachetnice a dvě postavy. Na chvíli splynou dohromady, pak se zase oddělí a ta menší se protáhne kolem stolu k oknům. Zvedne ruku, pak ještě jednou a výjev zmizí za spuštěnými vodorovnými lamelama.

Vyhrnu si límec kabátu, protože teprve teď začnu vnímat vložky, který mi tajou za krkem, a zamířím kolem vietnamský večerky ke škole, kde jsem nechal auto. Než nastartuju, propojím si mobil s palubním počítačem a chvíli koukám na tvoji fotku. Ne z poslední doby, protože na těch už vypadáš dost uštvaneš. Koukám na tu, kde jsi v bikinách, v ruce koktejl s paraplíčkem, rozesmátá a bezstarostná.

Zase tak budeš vypadat. Bezstarostně, zamilovaně. Do mě.

Než odjedu, napíšu ti to, aby se ti líp usínalo.

„OMG, Zuzano, můžu já za to, že si nečteš zprávy?!“

Hodila jsem kabelku a časopis na kuchyňský stůl a zmrzlými prsty si začala rozepínat kabát. Týna zatáhla žaluzie a otočila se ke mně s napůl pobaveným, napůl provinilým výrazem. Vlasy stejně kaštanové jako ty moje měla na zátylku stočené do uzlu a v něm zapíchnuté pletací jehlice. Na sobě oversize mikinu s maskáčovým potiskem a nápisem BREAK RULES, která jí končila nad koleny holých nohou.

Týna, která vypadá jako moje mladší, rebelstější já. Když jdem někam spolu, lidi většinou předpokládají, že je to moje dcera.

Ve skutečnosti je to moje o jednadvacet let mladší nevlastní sestra.

„Potřebuju panáka,“ sdělila jsem jí roztřeseně a odmotala si z krku šátek, na kterém ještě roztávaly poslední vločky. Bridget se mi otírala mourovatou hlavičkou o nohu. Týna okamžitě zamířila k lednici, ale zavrtěla jsem hlavou a ukázala na bar ve tvaru glóbu. Tenhle byt se pronajímá zařízený a většina nábytku sem zřejmě připutovala v devadesátkách, slavné dekadě interiérového nevkusu.

Týna odklopila severní polokouli a zajásala. „Hustý, gin! Máš tonic? Můžu nám to namíchat?“

Odstrčila jsem ji a natáhla se po neotevřené sedmičce tulla-morky. Alkohol zdarma jako jeden z mála zaměstnaneckých benefitů divadla: herci občas dostávají flašky spolu s kyticemi a bonboniériami při děkovačkách, a většinou je tam rovnou nechávají. Podařilo se mi odšroubovat lahev až na třetí pokus a napila jsem se rovnou z hrdla. Sestra mě trochu vyděšeně pozorovala.

„Tý jo, ségra, ty se nezdáš.“

Nechala jsem si palčivou tekutinu pomalu sklouznout do krku a svezla se do křesla s olýsalým potahem z mikroplyše. Bridget mi pohotově vyskočila na klín. Týna se vrátila na pohovku k mobilu a sáčku křupek, které se povalovaly i všude kolem.

„Tak povídej,“ vyzvala jsem ji unaveně a začala hladit kočku. Sestra si vytáhla pokrčené nohy pod bradu a schovala je pod obří mikinou.

„Sem ti to psala...“

Přikývla jsem, ale neměla jsem sílu lovit mobil z kapsy kabátu. Byla jsem si skoro jistá, že v něm přibyla další zvrácená vyznání.

„Mám covid!“ pochlubila se Týna. Nedůvěřivě jsem po ní přejela pohledem, protože podle mě kypěla zdravím.

„No tak nemám,“ pokrčila rameny. „Ale namluvila jsem to macešce.“

Maceška je manželka jejího táty. Druhovým přízviskem maceška zdravotně. Hodná ženská, ale leze mi na nervy stejně jako sestra. Jenže já s ní na rozdíl od Týny nemusím bydlet.

„Řekla jsem jí, že jsem si udělala test a je pozitivní. No a vona dostala záchvat, že je před tím Egyptem nakazím, takže nařídila tátovi, že mě musí okamžitě hodit sem. Z toho jsem přirozeně vycházela,“ dodala Týna potutelně. Bridget rozlepila jedno zelené oko, zase ho zavřela a pokračovala v předení.

Pomalů mi docházelo, co to znamená.

„Takže s nima nepoletíš na Vánoce do Marsa Alamu?“

„Zuzo, to je fakt peklo v řetězech. Vozej s sebou v kufru malej umělej stromek. S *ozdobama*.“

Povytáhla jsem obočí na znamení, že to mi zvlášť pekelné nepřipadá.

„Táta cpe všem kolem sebe dolarovky a mluví na ně pidžin angličtina. Nalejvá se celý den u baru, takže ve dvě odpoledne vyťuhne na lehátko u bazénu a *nahlas chrápe*.“

Z kapsy kabátu se ozvalo zavrnutí došlé zprávy a já sebou trhla. Týna se zatvářila udiveně, ale pak pokračovala.

„Maceška nás všechny ráno osobně namaže krémem s padesátkovým faktorem a každou hodinu se musíme přimazávat.“ Dramatická odmlka. „Bizoni nesměj sami do moře, i když je

tam asi sto kilometrů vod pláže vody po kolena.“ Bizoni jsou její nevlastní bratři, deset a dvanáct let. Občas jsem nechápala, kam ségra na ty přezdívky chodí, ale byly trefné. „Byla jsem na Vánoce v Egyptě aspoň milionkrát! Já už fakt nemůžu.“

„Takže budeš se mnou?“ Loňské Vánoce, moje první po rozvodu, sice nebyly šťastné a veselé, ale depresivní taky ne. Pár dní, kdy jsem nemusela do práce, nemusela nic. Moje spolubydlící odjela k rodičům, takže... Pyžamo. Dovážková jídla z thajské restaurace, zmrzlina dolovaná polívkovou lžící přímo z krabice. *Koruna* a *Bridgertonovi*, deset dílů v kuse za sebou. Na štědrovečerní večeři jsem sice musela k babičce a dědovi na Letnou, ale jinak to nemělo chybu.

„Já budu hodná,“ vyhrkla Týna a zvedla pravou ruku k přísaze. „Umím šneky z listového těsta, můžu je upíct k večeři. A na Netflixu je další série *Emily v Paříži*...“

Pokřčila jsem rameny. To vůbec neznělo špatně. Na to, že Týna je o tolik mladší než já, jsme spolu vycházely nečekaně dobře, a ty poslední roky po mámině smrti jsem se s ní snažila trávit co nejvíc času. Jenže...

Týna dešifrovala můj výraz překvapivě rychle. „Ty už něco máš, vid? Ty voe, ty máš chlapa, že jo, Zuzo? Povídej! A přeháněj! Někdo z tinderu, co? Vidiš, já ti říkala, ať to zkusíš!“

Místo odpovědi jsem se hystericky rozesmála.

Než jsem se osprchovala a rozkapala si oči, Týna si už nachystala matraci v pokoji, ze kterého se nedávno odstěhovala moje spolubydlící. Opatrně jsem stiskla bakelitovou kliku, protože za prosklenou výplní byla tma, sestra ale nespala. Ležela zachumlaná pod nejteplejší dekou z ovčí vlny, jakou jsem měla – náš barák patřil k posledním nezatepleným v bloku a okna tu už moc netěsnila –, a před obličejem jí svítil displej mobilu.

Přidřepa jsem si k ní a Týna se podepřela o loket.

„Hele, Zuzo, s tím psychoušem, to je krutý. Zrovna si o tom něco hledám.“

Věděla jsem z divadla, že *krutý* pro tuhle generaci neznamená to, co se píše ve výkladovém slovníku, ale vlastně se to dalo použít v obou smyslech.

„Fakt myslíš, že tě stalkuje někdo z těch... z tinderu? Cos s nima byla na rande?“

Pokřčila jsem rameny, ale v podstatě jsem si tím byla jistá. Chvilí jsme poslouchaly, jak se sousedi pod námi hádají.

„Tady píšou, že stalkeri většinou nebývají otevřeně agresivní a spokojí se s verbálním vyhrožováním. To teda asi neviděli *Ty*. To bylo slušný psycho.“

„Vlastně mi ani nevyhrožuje.“ Začaly mě bolet svaly namožené po ranním běhu, a tak jsem si kecla vedle Týniny matrace na koberec. U protější zdi pořád stála Moničina nepovlečená postel, kterou si zatím neodvezla, ale jednou ze zásad našeho společného bydlení bylo „moje postel, můj hrad“, nechtěla jsem to porušit ani teď. „Pořád mi jenom píše, že mě miluje... a oslovuje mě kurvo.“

„Sráč jeden.“

„A taky... popisuje, co jsem před chvilí dělala, co mám na sobě, jak se tvářím. Jako by mě pořád pozoroval.“

„Creepy,“ okomentovala to Týna a dál mžourala do telefonu. „Tady je, že *pokud jednání stalkera dosahuje takové intenzity, že v oběti vzbuzuje důvodné obavy o život či zdraví*, je to trestný čin. Jinak je to přestupek, za který *může být udělena pokuta až do výše dvacet tisíc korun*.“ Podívala se na mě.

„Kde to píšou?“

„Na stránkách Policie ČR. Měla bys to nahlásit,“ ozvala se Týna. Přes oční kapky jsem ji viděla jen rozmazaně.

„Asi jo,“ souhlasila jsem rezignovaně. Obě jsme věděly, že to neudělám. Z dětství jsme si odnesly stejnou zkušenost s policií, jen s odstupem dvou dekad. Zpoceně sociální pracovnice z OSPODu poštvané některou z přehnaně svědomitých učitelů, snažící se vytáhnout nás z máminy kuchyně, z máminy křečovitě sevřené náruče. Pláč, slzy, kopání, mámin zděšený,

nechápvavý výraz, protože ona přece neudělala nic špatně, a za prahem policajti s nezúčastněným výrazem.

Jedna policistka mě dodnes straší ve snech. Když jsem se v amoku pokusila kurátorku kousnout do předloktí a ta se hystericky rozkřičela, hubená blondýna v uniformě s vlasy na ježka mě chytila za rameno. Nejdřív jsem ani nevnímala, jak jsem sebou házela, ale vzápětí jsem zaječela bolestí a nevěřicně zírala, jak se mi její dlouhé nalakované nehty zarývají do bledé kůže, jak se z hlubokých škrábanců uvolňují kulaté kapky krve. Na chvíli jsem ztichla, protože můj osmiletý mozek si nedokázal srovnat, že někdo dospělý, navíc policista, dokáže tak nelítostně ublížit dítěti. Když jsem na tu policajtku vytréštila oči a nadechla se ke křiku, ledově procedila: „Zkus ceknout, spratku, a řeknu, že ti to udělala tvoje debilní máma. A pak už z basy nevyleze.“

Nikdy jsme si o tomhle s Týnou nepovídaly, bylo to až moc bolestné, ale vsadila bych se, že aspoň jednou zažila něco podobného, protože teď se na mě jen krátce podívala a sklopila oči k mobilu.

„Co když začne bejt nebezpečnej?“ zamumlala.

„Nejspíš ne,“ vyhrkla jsem. Už jsem litovala, že jsem jí to vykládala. Nechtěla jsem, aby si to vyčítala, protože tinder mi doporučila ona. A já se smála, že na to už jsem stará... až do toho víkendu, kdy jsem na facebooku narazila na fotku svého bývalého s jeho současnou *těhotnou* přítelkyní. Profil na tinderu jsem vyplnila ve vzteku a jen zběžně – že mám ráda kafe a audioknihy a nesnáším small talk, což se dá nejspíš vztáhnout na osmdesát procent žen. Jako profilovou fotku jsem si dala jednu z dovolené. Nic zvlášť sexy, jen hlavu, ramena v podprsence od bikin a zvednutou skleničku.

Jen za první den se ozvalo sedmnáct set zájemců. A pak už jsem jen prohlížela profily rybářů, cyklistů, spasitelů nebo záhadných borců, co mají místo portréту půllitr, a svajpovala jsem doprava, občas... a chodila na rande, sem tam... a asi po

dvou měsících jsem se rozhodla tenhle experiment odpískat, protože to byla jen ztráta času.

Ne že bych byla zklamaná z toho, že většina mužů chodí na tinder jen kvůli sexu. Jen se množina těch chlapů, co by chtěli mít sex se mnou, neprotnula s množinou mých očekávání.

„Takže do školy už nejdeš?“ převedla jsem rychle řeč jinam. Týna položila mobil displejem na peřinu a vykulila oči.

„S covidem? Jak bych mohla bejt tak nezodpovědná?“

Dvakrát jsem se vrátila zkontrolovat, jestli jsou dveře bytu zamčené dole i na horní závoru, než jsem se s navlhlou *Mojí psychologií* vydala do postele. Chtěla jsem zkusit přelouskat článek, jehož upoutávka na obálce mě zaujala: „Šest let se stalkerem. Posedlost, která obrátí život naruby.“

Šest let, proboha?! Já to zažívala šest neděl a byla jsem z toho rozhozená stejně. Začetla jsem se do příběhu zpěvačky, kterou pronásledoval vyšinutý fanoušek. Na rozdíl od toho mého jí posílal zprávy z vlastního telefonu, všichni věděli, kdo to je, ale stejně se s tím v zásadě nedalo skoro nic dělat. „Zbavit se stalkera není podle policejní psycholožky Mileny Čenkové vůbec jednoduché a pro oběť to většinou znamená další trápení...“ *Tak to ti pěkně děkuju, Mileno.* Pak už mi písmenka poskakovala před očima tak, že jsem to vzdala.

Ještě dlouho po půlnoci jsem se ale převalovala na proleželé matraci a místo spánku mi pod víčky defilovali všichni ti doprava posunutí tinderoví nápadníci, se kterými jsem měla „match“ a pak i schůzku. Nikdo z nich mě při tom zhruba hodinovém plkání v kavárně neuchvátil natolik, abych se s ním chtěla sejít znova.

Zato já zřejmě někoho uchvátila až moc.

Pondělí 19. prosince

Ráno to vždycky vypadalo optimističtěji, i když jsem se vzbudila už v šest a venku byla pořád stejná tma jako uprostřed noci. To mě na tomhle ročním období deprimovalo víc než počasí.

Bridget vyskočila z pelíšku pod kuchyňským radiátorem a pozdravila mě tichým mňouknutím. Bez kontaktních čoček jsem jí napůl poslepu vytlačila kapsičku s tuňákem. Týna jich včera přivezla velké balení. Pak jsem si vyčistila zuby, napila se džusu přímo z kartonu a napsala vzkaz na bloček na kuchyňském stole, že jdu do posilovny a pak přinesu něco k snídani. Jak jsem znala sestru, byla to zbytečná námaha, určitě bude vyspávat do oběda.

Teprve teď jsem vylovila z kabátu mobil, na který jsem se včera neměla sílu podívat. Můj... nemesis? nápadník? pronásledovatel?... mi psal vytrvale, bez ohledu na to, kolikrát jsem si ho zablokovala, pokaždé s jinou identitou, takže mě nepřekvapilo, když jsem kromě varování od Týny a tří zmeškaných hovorů od její macešky našla novou zprávu odeslanou 18. 12. ve 22.48, chvíli po tom, co se za mnou zabouchly dveře bytu.

KyleReese16: Doufám, že tě návštěva sestry potěšila.
Sladký sny, ty kurvo!

Telefon mi vyklouzl z prstů, chytila jsem ho druhou rukou těsně před tím, než stačil dopadnout na stůl. *Návštěva sestry?* Jak to ví? Číhal tady před domem, když přišla? Odkud ví, že Týna je moje sestra?

Co když je pořád někde tady?

Pomerančový džus mi vletěl do krku. Natáhla jsem se po šňůrce žaluzií a škubla za ni. Za špinavým oknem kuchyně jsem viděla jen bílou tmu, parkoviště i nedaleká budova školy se v ní skoro ztrácely. S rozsvíceným lustrem nad hlavou jsem si najednou připadala podivně odhalená, a tak jsem žaluzie zase rychle zatáhla a svezla se na židli. Srdce mi bolestivě naráželo do žeber.

Klid, Žuzano. Nevyšiluj.

Přece ten kretén musí mít kromě téhle posedlosti nějaký život, ne? Chodí do práce. Spí. Možná se stará o papouška nebo o nemocnou matku. Musí seškrabovat námrazu z auta, vynášet odpadky, vyplňovat výkazy pro Asociaci stalkerů, do prdele... ne? Nemůže pořád přešlapovat před mým barákem.

Nebo může?

A jestli může, co si od toho slibuje?

Váhavě jsem si přitáhla krabičku s bezdrátovými sluchátky, která jsem si chtěla vzít do fitka. Mám tam vůbec chodit?

Přece se nebudu kvůli jednomu úchylovi pořád schovávat doma! Ani nemůžu, prokrista. Mám práci, nemůžu podat výpověď jen proto, že jsem se najednou začala děsit každé cesty mimo zdi bytu. A jestli se neodvážím ani vyjít v sedm ráno z baráku, jak chci normálně fungovat, až po Vánocích začne běžný divadelní provoz?

Zdráhavě jsem odstrčila Bridget, která se mi zase snažila vydrápat na klín, a šla jsem se chystat na výpravu do divočiny.

Fitcentrum bylo v místním obchodním centru, kde se většina obchodů i provozoven po otevření vždycky udržela jen pár měsíců, než se přes jejich výlohy objevil transparent K PRONÁJMU.

Takhle po ránu ve všední den tam bylo skoro prázdné, jen v posilovací zóně si dva svalovci navzájem přidržovali osu na benči.

Když jsem si na běžeckém pásu nastavila hodnoty na displeji a rozklikla si na mobilu playlist na běhání, telefon mi začal vibrovat příchozím hovorem. V osm ráno? Ale to číslo nebylo neznámé. Měla jsem ho uložené pod nickem BULVÁR: NEBRAT.

Přetáhla jsem hovor do červeného pole, ale než jsem si stáhla nastavit hodnoty na displeji, vyskočily mi v messengeru tři nové zprávy, které jsem bůhvíproč nedokázala ignorovat.

Zuzano, proč se mnou nechcete mluvit? Nemyslíte si, že si vaše kamarádka zaslouží, aby se na ni nezapomínalo??

Ten článek napíšu i bez vás!!

Když se mnou tak vytrvale odmítáte komunikovat, začínám si myslet, jestli ta podezření Katčiny maminky přece jen nebyla v něčem opodstatněná!!

Co za idiota dělá za každou větou dvě interpunkční znamínka? Ptá se zasloužilá dyslektička?? Zhluboka jsem se nadechla, abych se trochu uklidnila. Ospalého blondáka z recepce zrovna v tu chvíli napadlo zapnout televizi na stěně proti běžeckým pásům a obří plochá obrazovka se najednou rozhlaholila vánočním klipem Billyho Macka z *Lásky nebeské*. Jeden z důvodů, proč sem nikdy nevyrazím bez sluchátek.

Zavřela jsem messenger, nastavila si sklon pásu a na běhání rychlost sedm kilometrů v hodině. Než jsem otevřela playlist, vyskočila mi notifikace na další novou zprávu.

KyleReese16: Myslíš si, že ti pomůže, když budeš umět rychle běhat? Mně stejně neutečeš. Miluju tě, ty kurvo.

Když jsem se vrátila do dámské šatny, byla v ní pořád obsazená jen moje skříňka. Normálně bych soukromí ocenila, jenže KyleReese16 mě tak vyděsil, že mi při puštění vody v hlavě

okamžitě naskočila scéna z *Psycha*. Tady byly ale sprchy jedna vedle druhé, bez dělicích příček i závěsů. Když jsem si vymývala kondicionér z vlasů, zaslechla jsem vrznutí dveří vedle ze šatny. Napůl jsem čekala pozdrav, většina příchozích halekala automaticky „dobrý den“, ale tentokrát nic. Vypnula jsem vodu a začala se utírat. Z vedlejší místnosti se ozýval zvuk podrážek vrzajících na gumovém linoleu.

Kroky mířily ke sprchám.

Někdo, kdo je tady prvně a rozhlíží se, co kde je?

Vzápětí vrzly dveře ze sálu znova a ozvalo se pronikavé zaječení: „Neumíš číst, ty debile?!“

Ještě celá mokrá jsem se zamotala do osušky a vyrazila ke skříňkám. U vchodu do šatny stála silně nalíčená blondýna s vysokými kozačkami v ruce a nevěřícně kroutila hlavou. „No vidělas to?“ tykla mi, i když jsme se znaly jen od vidění.

„Ne, co...?“

„Byl tady nákej chlap. Asi debilní negramot, co si neumí přečíst ŠATNA ŽENY.“ Podívala se na lavici, kde jsem nechala otevřenou sportovní tašku a poházené věci. „Ježíš, nebo že by to byl zloděj? Nechybí ti něco?“

Mokrá chodidla mi mlaskala v pantoflích, když jsem beze slova zamířila k lavičce. Jsem tak pitomá, proč jsem si zase nezamkla věci do skříňky, když jsem se šla sprchovat? Chvatně jsem prohrábla tašku, ale všechno bylo tam, kde jsem to nechala. Mobil, klíče, peněženka. Otevřela jsem ji. Platební karta i všechny průkazy vypadaly nedotčeně a hotovosti nikdy moc nenosím.

S úlevou jsem se podívala na blondýnu. „Asi negramot.“

Jenže když jsem si už komplet oblečená uklízela do tašky cvičební oblečení, došlo mi, že něco přece jen chybí.

Propocené spodní kalhotky, které jsem si předtím stáhla spolu s legínami a nechala je zamotané v jejich nohavicích. Nakoukla jsem pod lavici i do plechové skříňky, ale byly pryč.

* * *

Pozorovala jsem svou mladší sestru ze strany, její dokonalý římský profil kazila jen boule nerozkousané kaiserky ve tváři. Odhodlávala jsem se k tomu, co musím vyslovit. Ty kalhotky byly poslední kapka. Stačilo mi na to pomyslet a málem jsem se Týně pozvracela do talíře se snídání.

„Kdy letíte do toho Egypta?“

„Máš tam špatně osobu. *Oni* letí... zejtra v šest večer,“ zahuhňala s plnou pusou a omluvně se na mě usmála. Týna miluje sýry, takže jsem cestou domů nakoupila ty nejlepší, co místní Albert nabízel, abych jí svoje rozhodnutí trochu zpříjemnila. Když se na mě teď zakřenila a strčila si do pusy kus pecorina, lámalo mi to srdce.

„*Letíte.*“

Dívala se na mě a její čelist zřetelně zpomalila. Bridget stála pod její židlí a zakláněla hlavičku v naději, že něco z těch sýrových orgií přistane i před ní.

„Si děláš kozy.“

„Nedělám.“ Natáhla jsem se a pokusila se jí láskyplně pochuchat vlasy, ale Týna vztekle uhnula. I v zamračeném šeru kuchyně bylo znát, jak se jí začínají lesknout oči.

„To ti tady jako tak vadím?!“

„Nevadíš mi. Byla bych s tebou na Vánoce hrozně ráda, ale...“ Doufala jsem, že jí to dojde, že to nebudu muset rozpitvávat. Copak ji tady můžu nechat, když tam venku je šílenec, co tenhle byt očividně šmíruje, co o Týně ví – prokrista, co když mu rupne v bedně a vezme si do hlavy, že moje sestra stojí v cestě „naší lásce“?

A pak tady byla další věc, kterou jsem s Týnou už vůbec nechtěla rozebírat: ta neodbytná reportérka, její nehorázná obvinění, její bezohledné připomínky toho, co se stalo o adventu před pětadvaceti lety.

„Příští rok, jo?“ zkusila jsem navrhnout smířlivě. Bridget se mi otřela o nohu, jako by mě chtěla podpořit. „Naplánujeme to dopředu, abych s tím počítala –“

Týna vyskočila ze židle. Měla na sobě moje flanelové pyžamo a kalhoty jí sjížděly z útlých boků. Vztekla si je povytáhla. „Takže mě vyhazuješ, protože se mnou *nepočítala*?!“

„Nechci, aby se ti něco stalo!“ vyjela jsem na ni. Sestra udělala tři kroky k balkonovým dveřím a tam se ke mně otočila. Z levého oka jí vyklouzla slza a pomalu stékala po tváři k puse.

„To kvůli tomu magorovi, že jo? Jestli sis všimla, Zuzano, tomu jde o tebe! Takže když se něco stane tobě, to je jako oukej?“

Zůstala jsem sedět u stolu a přitiskla si na chvíli dlaně na obličej. Slyšela jsem, jak Týna rozčileně oddechuje, a pak: „Jakože když ti něco udělá, budu v pohodě? Máma mrtvá, ségra mrtvá, ale *no problem*, naše Týnka má přece ještě svého bačkoráckého fotra a vymatlanou macechu –“

„Nic mi neudělá,“ zarazila jsem ji ostře. „Včera jsme to probíraly, tihle psychouši nechtějí konfrontaci.“ Pro její klid jsem zalhala: „Jestli to potrvá i přes Vánoce, po Novém roce zajdu na policii... ale teď prostě není bezpečný, abys tady –“

„Jasně, jasně,“ přerušila mě uraženě sestra. „Šetři hlasivky, já hned vypadnu.“

„Nemusíš hned. Jen zavolej macešce dřív, než stornuje tvoji letenku. Nebo jí mám zavolat já? Mám jí říct, že jsem tě vzala na testy a covid to není, takže –“

„Zavolám jí sama.“ Týna si rozzuřeně otřela obličej předloktím a rozmazala si nudli pod nosem. Najednou vypadala jako zoufalá holčička, ne sedmnáctiletá rebelka. „Ty se do toho laskavě nepleť. Vůbec už se mi kurva nepleť do života!“

Přerážovala kolem mě a zmizela v pokoji, kterému jsem po nečekaném odstěhování své spolubydlící pořád říkala Moničin. Dveře za ní zaklaply, skleněná výplň zařinčela, něco prudce žuchlo na podlahu. Snad cestovní kabely, protože za chvíli jsem slyšela, jak Týna telefonuje.

Já zůstala sedět u stolu a nepřítomně poslouchala hlasité juchání koled ze sousedního bytu.

* * *

Sestra se vynořila asi za deset minut v kulichu s nášivkou finské vlaječky nad čelem a červené péřovce. Přes rameno měla nezapnutou tašku, ze které čouhal roh notebooku. Mlčky prošla kolem mě, sehnula se k zásuvce vedle lednice a vytáhla z ní nabíječku na telefon.

„Přijede...“ Znělo to tak ochraptěle, že jsem si musela odkašlat. „Přijede pro tebe táta?“

„Za dva měsíce jsem plnoletá. Umím jezdit MHD.“

Šla jsem za ní do chodby a dívala se, jak si natahuje vysoké kožené kozačky. Všechno její oblečení i elektronika vypadaly draze, nic na ní už nepřipomínalo tu holčičku v ručně pleteném svetru, džínách ze sekáče a sešmajdaných teniskách, která ke mně jezdila na víkendy, když ještě bydlela s mámou. Aspoň materiálně v otcově rodině určitě nestrádala.

„Týno,“ zkusila jsem to váhavě ještě jednou, „mě to vážně mrzí. Ale nikdy bych si neodpustila, kdyby –“

„Jo, tos už mi vysvětlila.“ Napřímila se. Už teď byla o pár čísel vyšší než já, takže na mě koukala svrchu nejen metaforicky. „Jsou to jen kecy, Zuzano. Bojíš se *o mě*, protože *tobě* nějaký úchyl posílá pošahaný textovky? Haha. Nechceš mě tady, protože bys musela předstírat, že ti na někom záleží, že chceš s někým slavit svátky – že seš normální lidská bytost, ne kus šutru, co nemá žádný emoce!“

„Mně na tobě záleží,“ vypravila jsem ze sebe a ucouvla, aby mě nepraštily prudce otevřené dveře.

„Možná to byla pravda dřív, když jsi byla s Viktorem. Co jste se rozvedli, už ti nezáleží na ničem, ani na sobě ne.“ Týna vyšla z bytu, ale na špinavé rohožce HOME, SWEET HOME se zastavila a obrátila se ke mně.

„Já se vlastně Vítovi vůbec nedivím,“ dodala s chladnou zlomyslností. „Spíš se divím, že to s tebou vydržel tak dlouho.“

Vrátila jsem se do kuchyně s úmyslem uklidit zbytky Týniny snídaně do lednice, ale nakonec jsem je jen odsunula na jednu

půlku stolu, na druhou jsem položila notebook a rozklikla si svoji soukromou složku podezřelých úchylů.

Po pár měsících jsem si už ani nedokázala vybavit pocity, se kterými jsem se tehdy na konci léta na tinder přihlásila. Zato jsem si vybavovala bezprostřední pohnutku: vrátila jsem se z večerního běhání, měla jsem radost z času, který mi ukázaly chytré hodinky, protože takhle rychle (čtyřicet pět minut) jsem těch deset kilometrů ještě nedala. Rozhodla jsem se pochlubit se tím na facebooku, jinak jsem toho k chlubení moc neměla... a mezi novými příspěvky na mě vyskočil ten Viktorův. Věděla jsem, že má nějakou přítelkyni, že s ní bydlí, ale na tohle jsem připravená nebyla. Na fotce staré jen pár minut spolu seděli na lodžii uprostřed solárních luceren a polštářků na ratanové pohovce, kde jsem tak ráda sedávala já, a v popisku stálo: *Naše první a poslední léto ve dvou*. Pro mň chápavé byla v rohu velké fotky ještě miniatura ultrazvukového snímku.

Takže jsem mrskla sklenicí vody o zeď, až Bridget polekaně mňoukla a schovala se za skříň, otevřela jsem si prosecco, pila ho rovnou z flašky, brečela do klávesnice, proklínala hlasitě Viktora, jeho samičku, která na rozdíl ode mě zřejmě dokáže otěhotnět na první dobrou, proklínala osud, protože kdyby moje pitomé tělo dokázalo stvořit dítě, seděla bych s ním na té lodžii pořád já... a než jsem se přesunula brečet do postele, zapnula jsem si hlasové vyhledávání, protože v rozrušení se moje dyslexie zase prudce zhoršovala. „Seznamování online pro třicet pět plus.“

Týna na Viktorův příspěvek narazila taky, i když mě mockrát poučovala, že „fejs je pro lovce mamutů“ a měla bych radši chodit na TikTok. Ráno mi napsala, jestli se s ní nechci jít koupat, a na mělčině u břehu Motolského rybníka mi doporučila tinder.

„Ale to je jen na sex, ne?“ Ne že bych byla vyloženě proti tomu, jenže v osmatřiceti jsem za sebou měla jen jeden vážný vztah a jedno devítileté manželství, žádné jednorázovky. Týna

bezstarostně pokrčila rameny. „Hele, jaký si to uděláš, takový to máš. Třeba Eliščina sestřenice si tak našla manžela, ale lepší je od toho asi nic moc nečekat. Pak už můžeš být jen příjemně překvapená.“

Poslechla jsem ji víceméně proto, abych nebyla v pokušení pořád slídit po podrobnostech těhotenství Viktorovy Maji, a taky proto, že ještě byly divadelní prázdniny a já nějak nevěděla, co s volným časem. Dřív jsem dělala pedagogickou asistentku na stejné škole, kde učil můj muž, takže prázdniny jsme s Viktorem trávili společně, buď s jeho partou, nebo sami dva. Sjížděli jsme Vltavu, zdolávali Jeseníky, půjčovali si dědovu chatu na Slapech, létali s cestovkou k moři. Po rozvodu jsem se ocitla ve vzduchoprázdnu v tolika ohledech. A pořád mě občas zaskočilo zjištění, že to ještě není všechno.

Sedmnáct set lajků mě ohromilo a na chvíli jsem se cítila jako hvězda, než mi došlo, kolik jich asi musí sklidit opravdu hezké holky. Nakonec jsem vybrala odpovědi, kde se mi dotyčný líbil na fotce, nepsal jako idiot „Ahoj, jak se máš?“ a nedožadoval se hned mého telefonního čísla. Nastalo trochu chaotické dopisování, při němž jsem vytrídila další výtečníky (macha, rasisty, misogyny, pesimisty, negramoty...) – a pak Kafárna Jiřinka kousek od našeho divadla, abych měla předpřipravenou únikovou cestu.

A žádná z těch asi deseti schůzek nebyla vyložená hrůza, ale taky ne „wow, musíme se vidět znova“. Připadalo mi, že ani z opačné strany. Po počátečním okouzlení: „Jé, ty seš v divadle? Tak herečka, jo? Hustý! Viděl jsem tě v něčem? Ne? Ani v reklamě?“ následovalo zklamané: „Cože, inspektorka hlediště? To jako že trháš vstupenky?“ Občas jsme narazili na styčné body (běhání, audioknihy, práce ve školství), ale když jsme si porovnali časy na kilometr, názory na Kaiserem načteného *Kmotra* a inkluzi, zase zavládlo tíživé ticho, nenápadné pohledy na hodinky, na mobil. Jen tři z těch deseti projevíli zájem sejít se znova, ale když jsem odmítla, nesnažili se mě přesvědčovat.

Tak kdo z nich se do mě do prdele mohl tak bláznivě zamilovat?

Na odpoledne jsem se ještě naposledy chystala do divadla, abych dodělala resty a znova prošla rozpis směn na poslední prosincové dny. Byl v nich hrozný zmatek, protože si to děti mezi sebou pořád prohazovaly a zapisovaly se do špatných kolonek.

Po zabouchnutí domovních dveří jsem si koutkem oka v mokré chumelenici všimla ženy pod duhovým deštníkem. Stála pod schody a mžourala na mě. Potlačila jsem svoji paranoii a opatrně sešla na chodník, ale duhový deštník energicky zamířil ke mně.

„Zuzana Tomanová?“

„Ano?“

Než jsem stačila zareagovat, odbarvená blondýna s podbradkem a panenkovskými očima s kartáčky umělých řas si opřela deštník o rameno a namířila mi proti obličejí mobil. Do sněžného šera vyšlehl fotografický blesk.

„Co to sakra –“ Došlo mi to těsně před tím, než agresivně vyhrkla: „Nikola Adámková, *AŽ Žurnál*.“

Křečovitě jsem sevřela řemínek kabelky. Ta ženská stála tak blízko, až jsem viděla špatně rozetřený make-up u kořene jejího nosu. Zapínání nevzhledného fialového kabátu se jí na vystouplém břiše rozevíralo, ale tipovala jsem to spíš na dortíky než těhotenství, vypadala, že je jí už tak k padesátce. „Kde jste zjistila moji adresu?“

„Veřejně dostupná informace,“ odsekla. Naživo působila úplně stejně jako její zprávy psané z poloviny velkými písmeny a se zdvojenými vykřičníky. „Snažím se vás kontaktovat už dva měsíce, ale neberete mi telefon a nereagujete na moje zprávy. Už mě tlačí termín. Nezdržím vás dlouho, potřebuju se jen zeptat na pár –“

„Nic o tom nevím,“ přerušila jsem ji. „Musím do práce.“

„Potřebuju aspoň váš názor na to, co se tenkrát –“

„Nemám na to žádný názor a už mě přestaňte otravovat,“ vyjela jsem na ni, i když normálně k neznámým lidem přistupuju spíš s obezřetnou zdvořilostí. „Sbohem.“

Podrážky mi podklouzly v rozbředlém sněhu, když jsem přidala do kroku. Napůl jsem čekala, že se novinářka rozběhne za mnou, ale když jsem se po pár chvatných krocích směrem k zastávce nenápadně pootočila, stála dál zamračeně na místě a fotila si náš panelák.

Divadlo bez obvyklého odpoledního ruchu při přípravě představení působilo asi jako škola poslední týden v srpnu, až na to přitmní a klenuté chodby, ve kterých se moje osamělé kroky rozléhaly s hlasitou ozvěnou. Prošla jsem vestibulem kolem šatny, osiřelé kavárny a zavřených dvoukřídlých dveří sálu. Na podlaze za mnou zůstávaly mokré stopy, které by se normálně ztratily uprostřed jiných šlápů, ale dneska z nich bude usvědčující slimáčí stezka k mé kanceláři.

Při odemykání jsem musela trochu balancovat, protože jsem si v papírové taštičce nesla quesadilly z mexické restaurace, které jsem si cestou od metra koupila k obědu. Klíč se pohyboval ztuha, vlastně nešel otočit vůbec. Položila jsem si jídlo na podlahu vedle dveří, opřela se o klíč a druhou rukou stiskla kliku.

Nebylo zamčeno.

Věděla jsem s jistotou, že včera jsem za sebou zamykala – ve vzpomínkách jsem viděla jasně, jak se ještě vracím pro *Moji psychologii*, strkám si ji do podpaží, zabouchnu dveře, dvakrát otočím mosazným klíčem... Uklízečky tady dneska být neměly, to jsem věděla jistě, sama jsem jim plánovala služby. Ale klíč má spousta lidí, vrátní, správce, moje šéfová a nejspíš i další, takže jsem si tím moc nelámala hlavu.

Aspoň než jsem zvedla quesadilly z podlahy a vykročila dovnitř, k psacímu stolu. Klávesnice staříckého stolního počítače byla odsunutá trochu stranou a vedle ní ležel náramek z hnědých usušených kuliček klokočí navlečených na pružné šňůrce.

Náramek, který jsem si pamatovala z dětství.

Když jsem byla malá, maminka mi připadala nejkrásnější na světě. Nosila dlouhé sukně, batikovaná trička, vlasy zapletené do drobných copánků... a na předloktí levé ruky sadu stejných hnědých náramků, které o sebe cvakaly, když míchala jídlo v hrnci nebo zametala podlahu. Podobné etno šperky z přírodních materiálů po večerech sama vyráběla, jednou za čas si pro ně jezdila její známá, která je prodávala na trzích. Tyhle náramky si ale vyrobila jen pro sebe. Vyprávěla mi, že jsou ze semen klokočového keře na Slapech, kde se zamilovala do mého táty.

Nosila je na zápěstí pořád. Byla jsem přesvědčená, že při požáru chaty shořely spolu s ní.

Upustila jsem jídlo na židli a natáhla se po náramku, jako bych čekala, že mi dá elektrickou ránu. Hnědé korálky byly pod bříšky prstů stejně hladké a teplé, jak jsem si je pamatovala. Natáhla jsem si ho bezmyšlenkovitě na ruku, sevřel mi zápěstí jako cizí chladné prsty, a v tu chvíli jsem uslyšela bouchnutí. Znělo to jako odněkud z hlediště.

Pod vlhkým kabátem mi na zádech vyskočil ledový pot. Horečně jsem se rozhlédla po kanceláři po něčem, co by se dalo použít jako zbraň, ale nic jsem neviděla. A tak jsem aspoň roztrěsenými prsty vyprostila z kabelky pepřový sprej a rozběhla se do chodby, ke dveřím divadelního sálu.

Rozletěly se mi do obličeje.

Zírali jsme s Veronikou a Vojtou na sebe. Verča byla zarudlá a rozcuchaná, Vojta měl černou košili přepnutou o jeden knoflík šejdrem.

Po pár vteřinách trapného ticha mi ruka s pepřákem klesla a Veronika se rozpačitě zachichotala. „Jé, Zuzko, co ty tady?“

„Co ty tady?“ vyštěkla jsem, ačkoli mi to bylo jasné: ona bydlí s Vojtovou ex Terezou, takže u nich doma to je vyloučené, on zase u rodičů. Prázdné divadlo, od kterého má Vojta klíče...

Podívali se na sebe a já se zastyděla, jenže... Zvedla jsem ruku s náramkem. „Víte něco o tomhle?“

Další výměna pohledů, tentokrát ještě zmatenějších.
„O čem?“ hlesla Verča.

„O tom náramku. Někdo mi ho nechal na stole.“

„Asi ctitel, ne?“ Vojta se nuceně zasmál.

„Jak jste tady dlouho?“

Veronika sklopila oči. Vojta si odkašlal.

„Asi hodinu...?“

„Viděli jste tady někoho?“

„Ne, jenom pana Janderu ve vrátnici.“

Pokusila jsem se představit si kulatého dědu z vrátnice, jak se s nohama do O belhá po parkovišti ve Stodůlkách, aby mi do sněhu na čelních sklech aut psal *Miluju tě, kurvo*.

„Jinak nikoho?“

Dvojí zavrtění hlavou. Viděla jsem, jak oba nejistě pokukují po pepřovém spreji v mé pravičce. Ukázala jsem bradou k východu. „Mazejte pryč a buďte rádi, že vás tady nenachytal někdo jinej.“

Nejistě se na mě usmáli a chytili se za ruce. Kdybych nebyla tak vynervovaná, bylo by to roztomilé. Kdybych si v tu chvíli nevybavila Terezin zoufalý pohled, kterým je provází, když myslí, že ji nikdo nevidí.

„To je hezkej náramek, Zuzo,“ ozvala se snaživě Verča, když už ji Vojta táhl za sebou k šatně. „Asi ti ho tam nechal někdo, kdo tě tajně miluje.“

Právě to mě taky děsilo.

„To snad nemyslíte vážně!“ Hlas mi přeskočil o oktávu výš, když jsem vyšla z divadla a uviděla Nikolu Osinu v zadku Adámkovou, jak zmrzle podupává nohama na kraji průjezdu. „Už jsem vám řekla, že na to nemám žádný názor, byly jsme děti, je to přes dvacet let...“

„Za dva dny to bude pětadvacet,“ přerušila mě dychtivě a vykročila mi naproti. „Proto potřebuju dát ten článek na web co nejdřív, a vaše vyjádření je to poslední, co mi chybí.“

Dramaticky se odmlčela. „Editorka chce, aby to vyšlo přesně ten den, kdy bude mít Katka výročí.“

Zase se zastavila tak blízko, jako by nerespektovala cizí osobní prostor. Cítila jsem z ní svařák, asi se stavila zahřát na trzích. „Káča.“

Už se nadechovala k dalšímu přemlouvání, ale teď se zarazila. „Prosím?“

„Nesnášela, když jí někdo říkal Katka.“ A pak jsem kapitulovala, protože jsem najednou prudce zatoužila si o Káče s někým promluvit. Což bylo zvláštní, protože jinak jsem se tomu vyhýbala. Málokdy uplynul den, abych si na ni nevzpomněla, ale mluvit jsem o ní nechtěla, ani s mámou nebo Viktorem. „Tak si pojdte někam sednout,“ navrhla jsem, než si to rozmyslím.

Nikola Adámková se rozzářila, jako by si od života nic jiného nepřála, a mě to bůhvíproč dojalo. Že Kačena ještě čtvrt století po svém zmizení někomu stojí za takovou urputnost. „Zuzano, paní Tomanová, to je – nebudete toho litovat, vážně ne!“ Bylo mi jasné, že budu, nejpozději ve chvíli, kdy si na jejich webu otevřu její kecy, protože upřímně, nic víc než kecy se po těch letech už napsat nedaly... ale stejně jsem dodala: „Třeba k Jiříkovi?“

„Tady jsem o ní psala v květnu, na Den pomněnkových dětí. Víte, co to je?“ Nikola mi přistrčila tablet, který měl v rohu samolepku s logem jejich časopisu. Oči mi sklouzly po titulku *Domů se už nikdy nevrátily* a po páteři mi přeběhl mráz.

„Tuším,“ odpověděla jsem, ale novinářka se mi to stejně rozhodla vysvětlit.

„Pěťadvacátýho května si svět připomíná děti, co zmizely beze stopy jako Kat – Káča. Tohle byl materiál o všech, co se pohřešují v Česku a nikdy se nenašly, o ní je tam jenom odstavec.“

Zadívala jsem se přes rameno Adámkové na televizi nad barem. Měla ztlumený zvuk a na obrazovce se míhaly záběry z vánočních trhů. Že už by večerní zprávy? Umínila jsem si,

že se do čtvrt hodiny zvednu, abych se zase nevracela domů liduprázdným sídlištěm. Nikola drmolila něco o rozvodněném potoku, jako by věděla, že jí nedávám moc času. Co by asi řekla, kdybych na ni vychrlila, že spěchám... Že mám v patách psychopata, který zřejmě přešel od vyznání k akci: dneska ráno mi ukradl v šatně spodní kalhotky a pak mi propašoval do práce náramek mojí mrtvé matky?

To jsem netušila, zato jsem věděla přesně, co by řekla Káča: *Namaž si ho na chleba, Žuzano.*

„To je blbost,“ přerušila jsem Nikolu a pozorovala její prsty s nehty ostříhanými až do masa a se zanícenou kůžičkou, jak si nervózně pohrávají s balíčkem papírových kapesníků. Mezi námi ležel její mobil, na který mě natáčela.

Překvapeně ke mně zvedla hlavu. Obě jsme si objednaly dvojku ryzlinku. Já se sotva napila, ale její sklenička už byla skoro prázdná. „Co je blbost? Potok v Helvítčině rokli tenkrát nebyl rozvodněný?“

„Byl.“ Ten prosinec přšelo skoro denně. Zlatý potok, který protékal celou roklí a před silnicí se stácel k vesnici, měl ko-ryto plné až po okraj, jenže... „Je blbost, že by jen tak spadla do potoka. Káče bylo třináct, ne tři.“ A byla... bojovnice. Ve třinácti bych ten výraz asi nepoužila, ale když jsem na ni teď vzpomínala, tohle mi vyskočilo jako první. Vždycky se rvala jako lvice, nikdy se nevzdávala předem. I kdyby nějakou nepravděpodobnou náhodou do toho potoka spadla, udělala by všechno, aby se z něj zase dostala na břeh. Prostě jsem nevěřila, že by nad sebou nechala vyhrát nějakou pitomou vodu.

„Paní Schusterová se původně domnívala, že její dceři něco udělal tehdejší partner vaší matky...“ Nikola dvakrát tůkla do tabletu. „Roman Klusák.“

„A teď už se nedomnívá?“ zeptala jsem se přiškrceně. Rozhodně se nedalo zapomenout na to, že si to myslela tenkrát. Na to, jak se najednou objevila za mnou, když jsme s Pipinem na přístřešek u autobusové zastávky vylepovali plakát s Káčinou

fotografií a prosbou o pomoc při hledání. Zнала mě od osmi let, říkala mi Zuzi, a když jsme si hrály u Schusterových, nabízela mi bábovku, „abych nebyla tak průsvitná“. Teď se na mě vrhla jako fúrie, rozčuchané vlasy, flaušový kabát přes domácí tepláky, vyrvala mi letáky, které jsme vyrobili u Pipina na domácí tiskárně, chytila mě za bundu, začala mnou cloumat... „*Co jste s ní udělali, co s ní udělal?! Je to tvoje vina, to tys ji tahala do tý vaší pastoušky, k tomu kriminálníkovi! Kde je moje Kačenka? Kde?!?*“

Nikola zavrtěla hlavou. „Tenkrát se na ni nalepila spousta zmetků, co se na tom chtěli přizívit. Nějaký psychotronik jí namluvil, že její dcera žije v Německu. Že ji tam unesli a prodali jako prostitutku. Vzala si tolik půjček, aby po ní mohla pátrat, že přišla o byt.“

Odsunula jsem víno dál od sebe. „A... pan Schuster?“

„Brzo potom se rozvedli. Odstěhoval se do zahraničí.“

Ztěžka jsem přikývla. *Miluju tě, ty kurvo* vypadalo vedle téhle laviny lidských tragédií směšně. „Policie tenkrát Klusáka vyšetřovala,“ poznamenala jsem, ale když o tom Nikola psala, určitě to věděla. „Nejistili, že by s tím měl něco společného...“

„Ale vaše maminka si tím tak jistá nebyla.“ Novinářka se najednou přestala tvářit soucitně a v obličejích s popraskanými žilkami se jí objevil predátorský výraz.

Překvapeně jsem se na ni podívala. „Proč?“

„Protože vás tenkrát hned o Vánocích svěčila do péče svých rodičů.“

Trhla jsem sebou. Jestli vyštouřala i tohle...

„To s tím vůbec nesouviselo,“ odsekla jsem ostře.

„Ne? Tak proč tak najednou? Musela jste ve třinácti letech opustit školu uprostřed školního roku, opustit kamarády...“

Když Káča zmizela, kromě Pipina jsem v Podole žádné další kamarády neměla. Nejhorší nebylo, co jsem musela opustit, nejhorší bylo...

Nikola chvíli čekala, jestli něco dodám. Když jsem mlčela, zabubnovala ohlodanými prsty na ubrus a prohodila: „Máte

pravdu, Klusáka z ničeho neobvinili, nicméně trestní rejstřík nejčistší neměl. A pár let poté šel znova sedět, za těžký ublížení na zdraví.“

Zvedla jsem pohled k televizi, kde zpravodajství vystřídala vánoční reklama na Coca-Colu s břichatým Santa Clausem. Mámini partneři byli jedna velká přehlídka zoufalství, snad až na Týnina otce. Mého nejspíš ne: když mu v šestnácti svěčila sladké tajemství, že s ním čeká miminko, vytratil se tak dokonale, že jsem ani v rodném listu neměla jeho jméno.

„Nevěřím, že Káča spadla do potoka,“ zopakovala jsem ochraptěle, „a to je asi tak všechno, co k tomu můžu říct, takže –“ Významně jsem se podívala na zápěstí na chytré hodinky Garmin, nejspíš to jediné, co by u mě stálo za ukradení.

„Ale nějakou hypotézu určitě máte.“ Nikola si posunula text na tabletu výš a přečetla mi: „V neděli dvacátého prvního prosince měla Kateřina Schusterová přijít do vašeho domu u lesního koupaliště Helvítka. Trasa od jejího bydliště v Podolí –“

„Podole,“ nedokázala jsem si odpustit, i když mě skoro přehlušil výbuch smíchu čtyř rozparádných dam u sousedního stolu. Adámková zamžikala řasami slepenými maskarou.

„Cože?“

„Ta vesnice se jmenuje *Podol*, ne Podolí.“ Od té doby, pětadvacet let, jsem tam nebyla. Když jsem už byla v Praze u babičky s dědou, máma se rozešla s Klusákem a nastěhovala se k novému milenci do Kladna, takže jsem se tam neměla za kým vracet. Někdy se mi ale o Vysokém Podole zdálo. V těch snech jsme sedávaly s Káčou na starém klepadle na koberce za jejich panelákem, ona se ke mně nakláněla a naléhavě se mi snažila něco říct, jenže její slova přehlušoval hukot vody ve Zlatém potoce.

„Jo, ehm, dobře. Takže vzdálenost vašeho domu od jejího bydliště byla asi kilometr a půl. Z domova odešla přibližně ve třináct hodin. Svědci ji naposledy viděli jít po silnici k rokli. K vám už nikdy nedorazila. Pokud nevěříte hypotéze s pádem

do rozvodného potoka ani tomu, že by jí nějak ublížil partner vaší matky – co myslíte, že se jí stalo?“

Najednou jsem měla pocit, že víc už nesnesu. „Že se stala obětí obchodu s bílým masem.“ Hodila jsem na stůl stovku za svoje pití a odstrčila židli. „Necitujte mě a moji fotku tam taky nedávejte, nebo se vaší redakci ozve můj právník. Veselé Vánoce.“

Když jsem za sebou zavírala dveře vinárny, ještě jsem ji zahlédla, jak jednou rukou tluče něco do tabletu a druhou si bezděčně přitahuje moje nedopité víno.

V metru na trase A jsem ulovila místo k sezení a využila toho, abych odepsala Týnině macešce, která mi poslala trochu záhadnou zprávu: Zuzko, děkuju moc za Týnku! Víš, že ji mám ráda, ale někdy je to s ní vážně těžké. Snad to takhle bude pro všechny nejlepší. Tu poslední větu jsem moc nepochopila, ale stejně jsem jí odepsala, že nemá zač a ať si užijí svátky v Egyptě.

Po přestupu jsem celých sedm stanic z Můstku váhala s prstem nad Viktorovým kontaktem. Maja je už v sedmém měsíci, nechtěla jsem ji nervovat představami žárlivé exmanželky, která jim chce narušit předvánoční pohodu... i když, pokud bych měla být úplně upřímná...

Žárlím na ni.

A můžu si za to sama. Věděla jsem, že kdybych se to po té Viktorově odhalené nevěře pokusila pochopit, odpustit mu... Ne že by to nešlo – chovala jsem se k němu hrozně, byla jsem deprimovaná z toho, jak pořád nemůžu otěhotnět, zklamaná, že to Viktor zatím odmítá řešit umělým oplodněním, náš sex už dávno nebylo spontánní milování, ale „dneska je optimální fáze cyklu, musíme to zkusit“...

Mohla jsem se mu divit, že si našel milenku?

Mohla jsem se jí divit, že si je natočila a poslala mi to?

Mohla jsem se divit sama sobě, že jsem si sbalila věci a ukázala mu vztyčený prostředníček?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dravé zvěři napospas.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.